

ind, og det er for at bøde herpaa. Regeringen har fremsat Forslag til Lov om en overordentlig Indkomstskat i 1915.

Jeg synes, man maa sige, at Lovforslagene har faaet en ret god Modtagelse. Den Modtagelse, Venstres Ordfører (N. Neergaard) gav dem her i Tinget, maa betegnes som ret god, og ogsaa Partiet Venstres Presse ude i Landet har — der er allerede herfra nævnt et enkelt Eksempel derpaa — modtaget dem — jeg har vel Løv til at sige — med ret stor Velvilje. Og dette forundrer mig heller ikke, thi jeg har forudsat, at der i Partiet Venstre, ligesom i Socialdemokratiet og det radikale Venstre, maatte være Enighed om, at disse Lovforslag havde truffet det rette, som man plejer at sige, eller at i alt Fald deres Principper var de rigtige.

Jeg vil da ogsaa have Lov til at understrege, at det er en god Ting ved disse Lovforslag, at de ikke ledsages af Krav om indirekte Skatter. Den højtærede Minister udtalte, at Debatten om dette Spørgsmaal skulde udsættes i de 1 1/2 Aar til 1916, da Toldloven skal revideres, og jeg tror, det er overordentlig glædeligt, at vi kan undgaa at faa det frem til Debat nu i Øjeblikket. Paa en Tid, hvor saa mangfoldige Forhold griber ind i Folkets Liv og trykker paa saa mange Leder og Kanter navnlig de svagest stillede i Samfundet, vilde det være overordentlig beklageligt, om vi skulde drøfte en Forhøjelse af de indirekte Skatter. Jeg skal nævne Indkaldelserne, som vi sikkert alle er enige om virker overordentlig trykkende for mangfoldige Familier i Danmark. Landbrugerne bliver kaldt hjemme fra om Efteraaret, naar Høsten og Saadagen staar for Døren, kommer maaske hjem i et Par Vintermaaneder, hvor der ikke er særlig meget at bestille, og indkaldes saa igen til Foraaret, naar Saadagen forestaar. Det er en overordentlig Byrde, man paalægger disse Mennesker, navnlig de mindre velstillede iblandt dem, dem, som ikke har Raad til at holde Folk til at besøge Arbejdet derhjemme. Men det gælder ikke alene Landbrugerne, det gælder ogsaa Haandværkerne. Ogsaa adskillige af dem blev indkaldt i Begyndelsen af August Maaned, hvor de stod midt i Arbejde, som de havde paataget sig, og

som de nu maatte lade andre fuldføre, saaledes at Hovedparten af deres Fortjeneste røg i Lyset. Saa kommer de maaske hjem i nogle Vintermaaneder, hvor der intet er at bestille, og kan igen blive indkaldt, naar Foraaret staar for Døren, og de skulde til at tjene nogle Penge i Løbet af Sommeren. Det siger sig selv, at for saadanne betyder Indkaldelsen et overordentlig stærkt økonomisk Tryk. Adskillige Familier vil endog ligefrem gaa til Grunde som Følge af disse Indkaldelser. Adskillige, som nylig har begyndt en Virksomhed, maa fuldstændig standse denne, og den i Virksomheden indskudte Kapital gaar tabt. Hertil kommer — væsentlig for Byernes Vedkommende — Arbejdsløshedens Svøbe, der jo ogsaa er i Stand til at hærge dem, den rammer. Og hertil kommer endelig Dyrtiden, som yderligere hjemsøger dem, der i Forvejen ofte er ramte meget haardt og har mindst Modstandsevne, ved i høj Grad at fordyre Levevilkårene for dem. Under disse Forhold er det overordentlig glædeligt, siger jeg, at vi er forskaanede for i dette Ting at drøfte Forslag om indirekte Beskatning.

En anden god Ting er, at den højtærede Finansminister har udtalt, at han ikke ønsker flere Skatter, men at det, som her i Øjeblikket er foreslaaet, er tilstrækkeligt, og at man ikke behøver at nære Frygt for, at flere Skatter i Øjeblikket er nødvendige. Men en god Egenskab til — og det er sikkert den bedste ved disse Lovforslag — er det, at medens man i Almindelighed siger, at alle Skattelove vender den tunge Ende nedad — det er jo et gammelt Slagord —, kan man ikke sige dette om disse Lovforslag. Her er Forholdet det, at de vender, jeg vil ikke sige den tunge Ende opad, det er maaske ikke det rigtige Ord, men at Ministeren har foreslaaet, at de, som virkelig er i Stand til at bære Forøgelsen, ogsaa kommer til at bære den. Der kan være dem, der mener, at de muligvis bliver ramt lovlig haardt. Saaledes vil det altid være, og selv om disse Lovforslag er nok saa ideelle — jeg mener, at de er i høj Grad ideelle —, vil man, som det ogsaa fremgik af det ærede Medlem fra Æbeltofts (N. Neergaard) Udtalelser, paa et eller andet Punkt kunne rejse Indvendinger imod dem,